

Reflexe kurzu AudioCafé

O předmětu AudioCafé jsem se dozvěděl náhodou. Sám jsem s audio dokumenty do té doby neměl žádnou zkušenost, proto jsem od kurzu neměl příliš velká očekávání. První setkání mě ale příjemně překvapilo. Dokument pojednávající o životě mongolských pastevců mě zaujal nejen svým zajímavým obsahem, ale především formou zpracování. Autorům dokumentu se povedlo pomocí ruchů přenést posluchače o několik tisíc kilometrů dál na východ do mongolských stepí. Po cestě domů jsem si uvědomil, jak přeceňuji zrakový vjem a upozaduji sluchový. Naprosto neprávem.

Druhý z dokumentů, který jsme během šesti setkání slyšeli, byl o kontroverzní hře „Naše násilí a vaše násilí“ chorvatského režiséra Olivera Frlije. Ta vyvolala spor mezi herci a diváky s protestujícími proti této inscenaci během jejího uvedení v brněnském Centru experimentálního divadla. Dokument mě bavil ze všech nejvíc a to především kvůli tomu, jaký měl spád. Autentické výpovědi zúčastněných se dynamicky střídaly s nahrávkami z místa incidentu. Zároveň trefně, a přitom nezúčastněně, demonstroval absurditu vzniklé situace.

Třetí dokument nesl název „Matěj“ a byl o chlapci s autismem. Dokument byl emotivní a umožnil nám nahlédnout do života jedince s touto poruchou. Osobně mě mrzelo, že v dokumentu nedostala mnoho prostoru jeho matka, jejíž smířlivost mě neuvěřitelně udivovala. Sám Matěj byl s námi při poslechu dokumentu a následně jsme měli možnost se ho ptát na otázky. V tu chvíli mě překvapilo, jak se ho mohou někteří z posluchačů ptát na tak složité otázky. Bylo mi ho chvílemi líto. Během kurzu jsem byl rád za možnost debaty s autory, ale ta s Matějem mi přišla svým způsobem nešťastná.

Během čtvrtého setkání jsme měli možnost slyšet komediální dokument, který hraničil až s rozhlasovou hrou. „Tygří lejno, voňavka a vetřelec“ popisuje příběh ženy, která se snaží zbavit kuny žijící na půdě jejího domu. Ze začátku jsem měl s trochu infantilním humorem problém, ale nakonec jsem se několikrát upřímně a hlasitě zasmál. Dokumentární drama mělo být metaforou na uprchlickou krizi, která zasáhla Evropu. Sám jsem to nepoznal. Spíš to ve mě vyvolávalo pocit osamění hlavní hrdinky, co hledá nějakou kratochvíli, aby se zabavila.

Předposlední dokumentem byl druhý díl krimi série s názvem „Matematika zločinu“. U něj mě především zaujaly okolnosti týkající se jeho uvedení v Českém rozhlasu. Netušil jsem, že takové problémy mohou nastat ve veřejnoprávním médiu.

Při posledním setkání v kurzu jsme slyšeli počín, který se týkal výroby audio dokumentů. Možná to měl být účel, ale zdál se mi až příliš zmatený a široký svým tématem. Díky tomu jsem si alespoň uvědomil náročnost výroby a následné produkce. Sám bych tento dokument zařadil spíš

na začátek kurzu, jelikož by nám, kteří jsme audio dokumentární tvorbou nepolíbeni, pořádně osvětlil, o čem předmět bude.

Jak už jsem zmínil na začátku mé reflexe, tak mě kurz příjemně překvapil. Dozvěděl jsem se, v čem audio dokumentární tvorba spočívá, což si myslím, že byl hlavní účel předmětu. Jediným problémem pro mě byl čas, ve kterém jsme se scházeli. Po osmé hodině se musím mnohem více soustředit a ke konci jsem pokaždé bojoval s únavou.